

digt og uklart. Det tredje Sted, hvor Glæde er udtrykt, er henimod Slutningen i næstsidste Stykke: Jeg behøver ikke at citere det, ærede Medlemmer have vel Aktstykket hos sig. De ville se, at den Glæde, her er Tale om, hverken er nævnt som oprigtig eller særlig; den synes at være temmelig dagligdags, og man faar sine Tvivl om dens Beskaffenhed, naar man først har set de to andre Slags Glæder, der ere komne frem i Aktstykket.

Jeg kan ikke se rettere, end at dette Aktstykke er fra først til sidst et Forsøg paa at komme udenom den Situation at skulle sige Ja til det klare Spørgsmaal, som foreligger fra Medlemmer af Flertallet. Forslaget kan være oprigtigt ment, og man kan synes, det er et heldigt Forsøg — det maa jeg antage, Forslagsstillerne synes —, men jeg har endnu ikke udenfor Forslagsstillerne og deres Venners Kreds hørt nogen mene, at det er et godt Forsøg paa at klare den politiske Situation.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Anders Nielsen): Jeg sluttede i Gaar med at sige, at det vilde være rimeligt, om jeg senere vendte tilbage til de Ændringsforslag, der ere stillede til det af mig i Forening med 7 andre Medlemmer stillede Forslag til Beslutning af Tinget. Jeg har derfor begæret Ordet allerede nu paa dette Tidspunkt for at ytre mig derom. Men først vil jeg gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der ere faldne overfor vort Forslag.

Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) og Maribo Amts 1ste Valgkreds (Reventlow) udtalte, at de kunde tiltræde vort Forslag, idet de toge et Forbehold. De reserverede sig deres Stilling overfor Reformforslagene Detailler. Jeg er ganske enig med den højtærede Konseilspræsident, naar han fremhæver, at et saadant Forbehold er saa selvfølgeligt, at det ikke behøvede at tages. Ligger der mere i disse Forbehold, maa Tiden bringe det, men det Forbehold, der er taget, er saa naturligt og lige til, at det, som jeg sagde, ikke behøvede at tages. Jeg føler Lyst til at betone, at naar Venstrereformpartiet erklærer, at det vil støtte Ministeriet under dets Ledelse af Arbejdet, bør dette Ord „Ledelse“ understreges. Det er skrevet med Forsæt, vi betragte ikke Ministeriet som et Bureau, der lægger Forslagene paa vort Bord, men vi betragte Ministeriet som et Ministerium, der leder Samarbejdet mellem Tingene, og som aadant er det, at vi tilsige det vor Støtte.

Vi tilsige ikke Ministeriet vor Støtte, blot fordi det er det eneste parlamentariske mulige i dette Øjeblik — den Støtte vilde ikke være af *saa* overordentlig stor Værdi —, nej, vi tilsige det fra Venstrereformpartiets Side Støtte, fordi vi sætte Pris paa det Ministerium, just som det er. Vi have Tillid til det, fordi vi tro, at det danner det rette Førerskab under Arbejdet for de Sagers Gennemførelse, som vi sammen med Folkets Flertal ønske gennemførte. Derfor ville vi støtte Ministeriet, støtte det saaledes, at naar der paa Grund af Modstandernes taktiske Bevægelser opstaa ud af i og for sig smaa Detailspørgsmaal politiske Kardinals-spørgsmaal — saadan noget ere vi jo Vidne til af og til —, se vi bort fra de mindre Hensyn og lade de store være de afgørende. Vi se bort fra de smaa Uoverensstemmelser, der kunne være paa mange forskellige Felter, og vi slutte os politisk fast om Ministeriet overfor de Angreb, der fra Modstandernes Side rettes imod det. Saaledes forstaa vi det Tilsagn om Støtte, som vi her give.

Jeg siger ikke noget andet om det Forbehold, der blev taget af de ærede Medlemmer for Randers Amts 6te Valgkreds og Maribo Amts 1ste Valgkreds, jeg siger blot, at Forbeholdet er saa selvfølgeligt, at det ikke behøvede at være taget. Jeg ved, at det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds har Øje for, ud fra hvilke Forudsætninger man kan støtte et Ministerium, ogsaa for de Medlemmers Vedkommende, som ikke høre til det Parti, af hvilket Ministeriet er udgaaet. Jeg skal saaledes minde om, at det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds den 14. Oktober 1902 udtalte: „At følge og støtte den nuværende Regering, vil ikke sige at stemme for dens Forslag, naar de behagde én, og stemme derimod, naar de mishage én. Det kan man godt gøre paa mange saglige Omraader, hvor det ikke er politiske Grundspørgsmaal, det drejer sig om, eller Ministeriets Eksistens. Men klare maa vi være paa, at naar vi for Alvor ønske at opretholde og styrke Ministeriet under den nuværende Situation, saa paalægges der os den Resignation ogsaa at følge det paa politiske Spørgsmaal af afgørende Betydning, hvor det i og for sig kan være os mindre behageligt at gøre det, hvor vi kunne have saglige Indvendinger at gøre af den ene eller anden Art.“ Der har det ærede Medlem, synes jeg, klart og træffende givet Udtryk for den samme Betragtning af en venligsindet Gruppens Forhold.